

บทความวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยที่มีผลต่อการปกครองระบอบอำนาจนิยมในสาธารณรัฐเกาหลีของประธานาธิบดี อี ซึงมัน

ช่วง ค.ศ.1948-1960

โดย

นางสาวณัฐนิชา จันทร์สระแก้ว

รหัสนักศึกษา 05540496

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรพร ภู่งศ์พันธุ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อวิจัย	ปัจจัยที่มีผลต่อการปกครองระบอบอำนาจนิยมในสาธารณรัฐเกาหลีของ ประธานาธิบดี อี ซึงมันช่วง ค.ศ.1948-1960
ชื่อนักศึกษา	นางสาวณัฏฐนิชา จันทร์สระแก้ว
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรพร ภู่งศ์พันธุ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาประวัติและภูมิหลังของประธานาธิบดี อี ซึงมัน ประการที่สอง เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความคิดทางการเมืองของประธานาธิบดี อี ซึงมันจากประวัติศาสตร์ที่ชาวเกาหลีได้ต่อสู้จากการรุกรานของชาวญี่ปุ่นเพื่อให้ได้เอกราช ทำให้ชาวเกาหลียึดมั่นในอุดมการณ์รักชาติ จนกระทั่งได้รับเอกราช โดยนาระบอบประชาธิปไตยมาเป็นหลักในการปกครองแต่ทว่ารัฐบาลแรกคือรัฐบาลของ ดร.อี ซึงมัน เป็นการปกครองที่เป็นเผด็จการแบบรวบอำนาจ ซึ่งนโยบายการปกครองประเทศต่างแอบแฝงด้วยกลอุบายที่เอื้อผลประโยชน์ต่อพรรคพวกตนเอง อีกทั้งยังใช้วิธีสกปรกในการหาเสียงเลือกตั้งเพื่อให้ตนนั้นได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีหลายสมัย นั่นก็เพื่อรักษาอำนาจของตนเอาไว้ และในรัฐบาลนี้ก็ได้เกิดสงครามเกาหลีขึ้น ซึ่งสงครามนี้ทำให้ อี ซึงมัน สามารถดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไปได้เพื่อต่อต้านการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ทั้งๆที่ความนิยมของประชาชนที่เลือกพรรคการเมืองเขาลดน้อยลง แต่อย่างไรก็ตามสงครามทำให้เขามีอำนาจเพิ่มขึ้นและเขาก็กลายเป็นผู้มีอำนาจอธิปไตยเพียงผู้เดียวไม่ยินยอมให้ใครขัดขวางหรือช่วงชิงอำนาจทางการเมืองจากเขาไปได้โดยเด็ดขาด การหวงอำนาจของเขาทำให้ระบอบประชาธิปไตยที่เสรีชนชาวเกาหลีต่อสู้เรียกร้องมาเป็นเวลานาน กลายเป็นรูปแบบจำลองที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยเพียงแค่ชื่อนั้น

ปัจจัยที่มีผลต่อการปกครองระบอบอำนาจนิยมในสาธารณรัฐเกาหลีของประธานาธิบดี อี ซึงมันช่วง ค.ศ. 1948-1960

สาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยนับตั้งแต่ ค.ศ. 1948 มีประธานาธิบดีนับจนถึงปี 2015 รวมทั้งสิ้น 9 คน 16 วาระ ประธานาธิบดีคนปัจจุบันคือนางสาวปาร์ค กึนเฮ ประธานาธิบดีคนแรกของสาธารณรัฐเกาหลี คือ ดร.อี ซึงมัน (ค.ศ. 1948-1960) จบการศึกษาจากสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดี อี ซึงมัน มีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์และเข้าร่วมขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชจากญี่ปุ่นที่ยึดครองเกาหลีเป็นเวลานาน 35 ปี หลังญี่ปุ่นยอมแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างไม่มีเงื่อนไข กองทัพฝ่ายสัมพันธมิตร ได้เข้าปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในเกาหลี โดยสหภาพโซเวียตและจีนเข้าควบคุมภาคเหนือ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษเข้าควบคุมภาคใต้ โดยใช้เส้นละติจูดที่ 38 เป็นหลัก

ประมุขมหาอำนาจทั้ง 4 ได้ประกาศให้เกาหลีเป็นเอกราชจากญี่ปุ่นใน ค.ศ. 1945 ตอนนั้นชาวเกาหลีต่างยินดีที่จะได้รับสันติภาพแต่ทุกอย่างกลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อสหรัฐอเมริกาและโซเวียตตกลงกันไม่ได้ว่าจะจัดให้เกาหลีมีการเลือกตั้งแบบประชาธิปไตยหรือจะให้มีการจัดตั้งรัฐบาลแบบคอมมิวนิสต์ สุดท้ายจึงมีการแบ่งเกาหลีออกเป็น 2 ชาติ คือ เกาหลีเหนือปกครองระบอบคอมมิวนิสต์และเกาหลีใต้ปกครองระบอบประชาธิปไตย ขณะเดียวกันกลางเดือนตุลาคม กลุ่มพวกผู้นำชาตินิยมอย่าง ดร.อี ซึงมันก็ได้เดินทางกลับเกาหลีใต้หลังจากต้องพลัดพรากไปนานถึง 33 ปี ต่อมาในเดือนพฤศจิกายนปีเดียวกัน ผู้นำคนอื่น ๆ ในรัฐบาลพลัดถิ่นก็ได้รับเดินทางกลับเกาหลี เพราะพวกเขานิยามตระหนักดีว่า การเมืองภายในเกาหลีกำลังจับต้นชนปลายไม่ถูก และสาเหตุที่ อี ซึงมันและพวกพ้องต้องจากบ้านเกิดเมืองนอนเนื่องจาก อี ซึงมัน และพวกพ้องถูกจับกุมด้วยข้อหาการปลุกระดมฝูงชนให้ต่อต้านรัฐบาลญี่ปุ่น เมื่อ อี ซึงมันถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำ เขาได้เดินทางไปยังสหรัฐอเมริกาซึ่งมีชุมชนชาวเกาหลีที่ลี้ภัยจากกิจกรรมทางการเมืองที่ใหญ่ที่สุด ระหว่างที่เขาดำเนินชีวิตในสหรัฐอเมริกา เขาได้โน้มน้าวให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาแทรกแซงและยอมรับอำนาจอธิปไตยของเกาหลี แต่การเจรจาครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จเกาหลีจึงกลายเป็นรัฐในอารักขาของญี่ปุ่นต่อไป เขาจึงอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเพื่อศึกษาต่อและได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และดุษฎีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน เขาเดินทางกลับเกาหลีใน ค.ศ. 1945

ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1946 กลุ่มที่มีแนวคิดคอมมิวนิสต์ในเกาหลีใต้ก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว การเติบโตของคอมมิวนิสต์ในเกาหลีใต้เป็นปัญหาต่อสหรัฐอเมริกาจึงหันมาหนุนฝ่ายต่อต้านคอมมิวนิสต์ นั่นคือพวกผู้นำชาตินิยมในรัฐบาลพลัดถิ่น ดังนั้นองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปใน

เกาหลีใต้ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1948 เพื่อเลือกผู้แทนจำนวน 210 คน เข้าไปจัดตั้งสมัชชาแห่งชาติและทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญของประเทศ รวมทั้งจัดตั้งรัฐบาล สมัชชาแห่งชาติได้เลือก ดร.อี ซึงมัน ขึ้นเป็นประธานาธิบดีและจัดให้มีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีขึ้นเพราะเห็นว่ากลุ่มของ ดร.อี ซึงมันเท่านั้นที่มีพลังพอที่จะแข่งขันกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ ต่อมาหัวหน้ารัฐบาลทหารสหรัฐอเมริกาประกาศมอบอำนาจการบริหารประเทศให้แก่รัฐบาลใหม่เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ.1948 ทำให้ในวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ.1950 รัฐบาลเกาหลีเหนือภายใต้การนำของนายคิม อิลซุง ได้ส่งระดมทหารจากภาคเหนือบุกข้ามเส้นขนานที่ 38 และประกาศที่จะรวมเกาหลีเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้งภายใต้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์

เกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้อย่างเต็มรูปแบบเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ.1950 รัฐบาลเกาหลีใต้ที่นำโดยประธานาธิบดี อี ซึงมัน ประกาศสงครามกับเกาหลีเหนือทันทีถือเป็นการเริ่มต้นสงครามเกาหลีระหว่างสองฝ่ายซึ่งใช้เวลาถึง 3 ปี จนกระทั่งวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ.1950 กองทัพเกาหลีเหนือเข้าตีกรุงโซลแตก บุคคลสำคัญของเกาหลีใต้ต้องไปตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นที่เมืองปูซาน จากเหตุการณ์ดังกล่าวสหรัฐอเมริกาและองค์การสหประชาชาติจึงต้องทุ่มเทกำลังทหารเพื่อช่วยเหลือเกาหลีใต้อันสู้ยึดโซลคืนได้ในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ.1950 จากนั้นประธานาธิบดี อี ซึงมัน ได้กลับมาฟื้นฟูตำแหน่งผู้นำอีกครั้ง แต่ทว่าความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาก็กลับตึงเครียดเมื่อเขาปฏิเสธข้อเสนอหยุดยิงซึ่งอาจทำให้ยุติสงครามเกาหลีได้ แต่เขาต้องการที่จะเป็นผู้นำในการรวมชาติเกาหลี ดังนั้นเขาจึงคัดค้านข้อเสนอในการหยุดยิงทั้งหมด ต่อมาสงครามได้ขยายตัวออกไปเมื่อจีนแดงเข้าร่วมกับเกาหลีเหนือเพื่อแย่งดินแดนกลับคืนมาสงครามจึงทวีความรุนแรงเพิ่มมากยิ่งขึ้น รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเกรงว่าสงครามนี้จะบานปลายเป็นสงครามโลกครั้งที่ 3 ได้จึงออกคำสั่งให้จอมพลดักลาส แมกอาร์เธอร์ เป็นผู้บัญชาการรบช่วยเหลือเกาหลีใต้และยุติสงครามโดยทั้ง 2 ฝ่ายได้ทำข้อตกลงสงบศึกเกาหลีเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ.1953

สงครามเกาหลีทำให้ อี ซึงมัน สามารถดำรงอยู่ในตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไปได้เพื่อต่อต้านการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ทั้งๆที่ความนิยมของประชาชนที่เลือกพรรคการเมืองของเขาลดน้อยลง อย่างไรก็ตามสงครามทำให้เขามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ จนถูกขนานนามว่าเป็นการปกครองเผด็จการ โดยการรวบอำนาจเพื่อเขาจะได้มีอำนาจลึกลับเพียงผู้เดียว ไม่ยินยอมให้ใครขัดขวางหรือช่วงชิงอำนาจทางการเมืองจากเขาไปได้โดยเด็ดขาด *“เพราะเจตนาธรรม์ของเขาคือ เจตนาธรรม์ของรัฐ”* การหวงอำนาจของเขาและพวกพ้อง ทำให้ระบอบประชาธิปไตยที่เสรีชนชาวเกาหลีต่อสู้เรียกร้องมาเป็นเวลานาน กลายเป็นรูปแบบจำลองที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยเพียงแต่ชื่อเท่านั้นแต่แก่นแท้ของความจริงนั้นชาวเกาหลีตระหนักดีว่าสิ่งที่ตนเองประจักษ์คือระบอบเผด็จการหรือประชาธิปไตยจอมปลอม ขณะเดียวกัน พฤติกรรม

แบบอมตยาธิปไตยก็ได้พัฒนาเป็นสถาบันหลักแทนพรรคการเมือง เพราะนอกจากประธานาธิบดี อี ซึงมัน จะผูกขาดการเป็นเจ้าของประเทศไว้เพียงคนเดียวแล้ว ยังอาศัยกลไกการปกครองพัฒนาอิทธิพลและระบบจงรักภักดีเกาะกุมอำนาจไว้อย่างเหนียวแน่นอีกด้วยโดยไม่คำนึงถึงการสร้างสังคมการเมืองให้มีเสถียรภาพมั่นคงขึ้น แต่ถือว่าเสถียรภาพของตนเองและพวกพ้องเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด ดังนั้นชะตากรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ยุคใหม่จึงล้มเหลวสิ้นเชิงตั้งแต่ก้าวแรก นอกจากนั้นอุปสรรคทางการเมืองแบบเผด็จการของเขายังเป็นตัวอย่างสำคัญของผู้นิยมอำนาจเผด็จการเลียนแบบในสมัยหลังต่อมาอีกด้วย ถึงแม้ว่าประธานาธิบดี อี ซึงมัน ได้ทำคุณประโยชน์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์เกาหลี แต่เขาต้องออกจากตำแหน่งในเดือนเมษายน ค.ศ.1960 ซึ่งเป็นผลมาจากการจลาจลนำโดยนักศึกษาที่ประท้วงการยึดอำนาจและการฉ้อโกงเงินของเขา ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่อยากจะศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อการปกครองระบอบอำนาจนิยมในสาธารณรัฐเกาหลีของประธานาธิบดี อี ซึงมันช่วง ค.ศ.1948-1960” โดยศึกษาประวัติภูมิหลังของประธานาธิบดีอี ซึงมันและปัจจัยที่มีผลต่อความคิดทางการเมืองของประธานาธิบดีอี ซึงมัน

ประวัติศาสตร์เกาหลี

ภาพที่ 1 : คาบสมุทรเกาหลี

ที่มา : 한반도 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://mountedcloud.tistory.com/3>.

คาบสมุทรเกาหลีเป็นดินแดนที่มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนาน เริ่มตั้งแต่เป็นดินแดนของผู้คนหลากหลายเผ่าพันธุ์ จนกระทั่งรวมตัวขึ้นเป็นอาณาจักรเล็กๆแต่ต่อมาถูกจีนยึดครอง เมื่อได้เอกราชจากจีน คาบสมุทรเกาหลีจึงประกอบด้วย 3 อาณาจักรสำคัญก่อนจะรวมตัวกันเป็นอาณาจักรเดียว ได้แก่ อาณาจักรโกคูรยอ อาณาจักรแพกเจ อาณาจักรชิลลา และปกครองด้วยราชวงศ์ 2 ราชวงศ์ คือ ราชวงศ์โครยอ (ค.ศ. 918 - ค.ศ. 1392) และราชวงศ์โชซอน (ค.ศ.1392-ค.ศ.1897)

ช่วงเวลาที่ราชวงศ์โชซอนปกครองเกาหลีนั้น ได้สร้างการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ที่มั่นคง ส่งเสริมปรัชญาของลัทธิขงจื้อ โดยปลูกฝังไปในสังคมเกาหลี และรับวัฒนธรรมจีน นับได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่วัฒนธรรมเกาหลีรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และในราชวงศ์นี้เองที่ประดิษฐ์อักษรฮันกึลขึ้นใช้เพื่อใช้แทนอักษรจีน การแบ่งชนชั้นในสมัยโชซอนมีรากฐานมาจากสังคมในปลายสมัยโครยอ โดยมีกษัตริย์โชซอนอยู่ที่ยอดพีระมิด ร่องลงมาเป็นชนชั้นปกครอง คือ พวกขุนนาง ปราชญ์ขงจื้อต่างๆ ชนชั้นของโชซอนแบ่งเป็น 4 ชั้น ได้แก่ 1) ยังบัน 2) ชุงอิน 3) ชังมิน 4) ซอนมิน¹

อาณาจักรโชซอนเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุดในสมัยพระเจ้าเซจงมหาราช (ค.ศ.1418-1450) ทั้งในด้านการปกครองและวัฒนธรรม ทรงได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ที่ตั้งอยู่ในคุณธรรมและเห็นแก่ประชาชน ต่อมาในสมัยพระเจ้าซอนโจ (ค.ศ.1567- ค.ศ.1608)ได้เกิดเหตุการณ์สู้รบบนคาบสมุทรเกาหลีในช่วงระหว่าง ค.ศ.1592-1598 โดยฝ่ายญี่ปุ่นเป็นผู้รุกรานภายใต้การนำของนายพล โทะ โยะ โตะมิ อิเคะ โยะชิ ในยุคนี้นี้ญี่ปุ่นเพิ่งจะรวมกันเป็นปึกแผ่นอีกครั้งหลังจากยุคสงครามกลางเมือง ญี่ปุ่นได้รุกรานครั้งแรกเมื่อค.ศ.1592 โดยมีเป้าหมายที่จะยึดครองเกาหลี หน้เงิน² จีนหมิง และอินเดีย ต่อมาปลายศตวรรษที่ 19 ประมาณ ค.ศ. 1876 เกาหลีเปิดประเทศติดต่อกับต่างชาติเนื่องจากสภาพที่ตั้งบนคาบสมุทรเกาหลีที่เปรียบเทียบกับเหมือนสะพานเชื่อมเกาหลีกับจีน แมนจูเรียและรัสเซีย ตลอดจนความสำคัญทางจุลยุทธศาสตร์ ทำให้เกาหลีต้องเป็นสมรภูมิต่อหน้าหลายครั้ง เกาหลีเป็นประเทศที่พยายามหลีกเลี่ยงสงครามด้วยการใช้นโยบายแยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยวและยึดมั่นในสันติภาพจนได้รับสมญาว่า รัฐฤาษี (The Hermit State)³ แต่เกาหลีก็ไม่อาจหลุดพ้นจากการคุกคามของชาติที่มีอิทธิพลคือญี่ปุ่น ซึ่งถือว่าเกาหลีมีความสำคัญต่อญี่ปุ่นอย่างมากทั้งทางด้านการเมือง

¹ *ยังบัน* คือ ชนชั้นสูงสุด ประกอบด้วยเชื้อพระวงศ์และราชตระกูลในราชสำนัก รวมทั้งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ *ชุงอิน* คือ ชนชั้นกลาง *ชังมิน* คือ พวกสามัญชน คนในชนชั้นนี้เป็นคนส่วนใหญ่ของสังคมที่ประกอบอาชีพเป็นชาวนาและพ่อค้า *ซอนมิน* คือ ผู้ถือกำเนิดต่ำเป็นชนชั้นต่ำสุดของสังคม ประกอบไปด้วยทาส พวกเดินร่ำ คนทรง คนฆ่าสัตว์

² ปัจจุบันคือส่วนตะวันออกเฉียงเหนือของจีน

³ ภูควอล ทรงประเสริฐ, *ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่* (กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2001), 150-159.

เศรษฐกิจ การสงครามและผลกระทบโดยตรงต่อผลประโยชน์ของญี่ปุ่นจากการติดต่อกับส่วนอื่นๆของเอเชีย

ญี่ปุ่นมีนโยบายที่จะเข้ามายึดครองเกาหลีตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ในที่สุดวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 1910 ญี่ปุ่นได้ยึดครองและบังคับให้เกาหลีลงนามยอมเป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น เกาหลีต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นเป็นเวลานานถึง 35 ปี สร้างความขมขื่นและเกลียดชังให้แก่ชาวเกาหลีอย่างมาก เพราะญี่ปุ่นได้กอบโกยตัดดวงผลประโยชน์อย่างเต็มที่จากทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานของเกาหลีเพื่อนำผลประโยชน์รายได้ส่งให้แก่ญี่ปุ่น ชาวเกาหลีได้รับการกดขี่และเดียดร้อนยากลำบากมาก ในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1919 ชาวเกาหลีได้จัดตั้งขบวนการกู้ชาติ (The Independence Movement) ต่อสู้ ชุมนทำร้ายและทำลายชีวิตทรัพย์สินของทหารและพลเรือนญี่ปุ่นโดยทั่วไป ผู้ปกครองญี่ปุ่นจึงได้กวาดล้างขบวนการกู้ชาติอย่างทารุณโหดร้าย ทำให้ชาวเกาหลีนับแสนคนต้องอพยพหลบหนีไปอาศัยบริเวณก้นโก⁴ ส่วนปัญญาชนและผู้มีฐานะดีได้อพยพไปตั้งหลักแหล่งที่เกาะฮาวายและแผ่นดินใหญ่ของสหรัฐอเมริกา บางกลุ่มก็ไปอยู่เซี่ยงไฮ้และเมืองใหญ่ๆของจีน กลุ่มเหล่านี้ได้ลักลอบส่งเงิน อาวุธ และความช่วยเหลือต่างๆมาให้ชาวเกาหลีในประเทศสู้รบกับญี่ปุ่น

ภาพที่ 2 : ขบวนการกู้ชาติวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1919

Key members standing in front of the KPG building(Chongqing) before Return to Korea(1945.11.3)

ที่มา : ◦ 승만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://mpva.tistory.com/1685>.

⁴ อยู่ทางเหนือติดกับจีนและรัสเซีย

ขบวนการกู้ชาติเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มชาตินิยมกับเสรีนิยม และกลุ่มคอมมิวนิสต์ จุดประสงค์สำคัญ คือ การกู้ชาติให้เป็นอิสระ เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดพร้อมกับการพ่ายแพ้ของญี่ปุ่น เกาหลีจึงได้รับเอกราชในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 กลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยมที่อพยพไปยังต่างประเทศ ต่างทยอยกลับมายังเกาหลีได้ หนึ่งในผู้นำกลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยมคือ ดร.อี ซึงมัน โดยที่ประชุมสภาประชาชนของประชาชาติทั้งหมด(All Nation People's Congress)ได้เลือก ดร.อี ซึงมัน ซึ่งขณะนั้นยังอยู่นอกประเทศให้เป็นประธานาธิบดี นับเป็นประธานาธิบดีเกาหลีได้คนแรก ในวันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ.1948 โดยเขาได้รับมอบอำนาจอย่างเป็นทางการจากทหารอเมริกาที่ประจำการอยู่ที่นั่น

ประวัติประธานาธิบดี อี ซึงมัน

ภาพที่ 3 : อี ซึงมัน ประธานาธิบดีคนแรกแห่งสาธารณรัฐเกาหลี (สิงหาคม ค.ศ.1948 - เมษายน ค.ศ.1960)

ที่มา : 이 승 만[ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://livinginchina.tistory.com/2>.

อี ซึงมันเกิดเมื่อวันที่ 26 มีนาคม ค.ศ.1875 ในครอบครัวชนชั้นปกครอง (ชนชั้นยังบัน) ที่มีทรัพย์สินพอประมาณที่จังหวัดฮวางแฮ เกาหลีใต้ เขาเป็นน้องคนสุดท้องจากพี่น้องทั้งห้าคน อย่างไรก็ตาม บรรดาพี่ของเขาเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย ครอบครัวของเขาสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์องค์ที่สามแห่งราชวงศ์โชซอน และเมื่อเขาอายุได้ 2 ปี ครอบครัวก็ย้ายมายังโซล การศึกษาในช่วงเริ่มแรกของเขายังเป็นแบบธรรมเนียมโบราณคือเรียนวรรณกรรมจีน ถึงแม้ว่าเขาจะพยายามสอบเพื่อที่จะเข้ารับราชการ (สอบจอหงวน) แต่ก็ไม่สามารถสอบได้ เมื่อมีการปฏิรูปโดยยกเลิกระบบการศึกษาแบบโบราณ เขาจึงเข้าไปเรียนใน

โรงเรียนเพเจ⁵ เขาเริ่มฝึกเรียนภาษาอังกฤษและได้ทำหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนคือหนังสือพิมพ์เมอิล ซินมัน

ภาพที่ 4 : ดร.อี ซึงมัน หนึ่งในหัวหน้าขบวนการกู้ชาติ

ที่มา : 이 승 만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://blog.daum.nethttp://leeny.com/pictures/SyngManRhee/syngmanrhee.htm>.

อี ซึงมันได้เข้าชมรมเพื่อเอกราช (ขบวนการกู้ชาติ) และได้เคลื่อนไหวเพื่อปฏิรูปการเมือง จากการที่เขาประท้วงญี่ปุ่นที่เข้ามาแทรกแซงคาบสมุทรเกาหลี อีจึงถูกจับกุมด้วยข้อหาการปลุกระดมฝูงชน เขาล้มเหลวในการพยายามหลบหนีออกจากคุกและถูกทรมานและถูกพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ระหว่างถูกจำคุกนั้นเขาได้ศึกษาหาความรู้จากหนังสือที่ลักลอบนำไปให้โดยเพื่อนหรือพวกทู่ต และต่อมาเขาก็ได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ขณะที่อยู่ภายในคุก เริ่มต้นนำคัมภีร์ไบเบิลเข้ามาศึกษาในคุกกับเพื่อนที่อยู่ในเรือนจำด้วยกัน และยังเขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์และเริ่มต้นโครงการห้องสมุดสำหรับนักโทษซึ่งมีจำนวนหนังสือ 500 เล่ม นอกจากนี้เขายังเขียนแถลงการณ์การเมืองอีกด้วยในชื่อว่า *จิตวิญญาณของความ เป็นเอกราช*

จากการประท้วงขึ้นของสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น (ค.ศ. 1904-1905) ทำให้การเมืองในเกาหลีมีการเปลี่ยนแปลงและเขาก็ถูกปล่อยออกจากเรือนจำและเดินทางไปยังสหรัฐอเมริกา เขาไปถึงวอชิงตัน ดี.ซี. ได้พบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ จอห์น เฮย์ และประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา ทีโอดอร์ โรสเวลต์ ในการพูดคุยเพื่อสันติภาพในพอร์ตเมาท รัฐนิวแฮมป์เชอร์และพยายามที่จะโน้มน้าวให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาแทรกแซงและยอมรับสถานความมีอำนาจอธิปไตยของเกาหลี แต่การเจรจาดังนี้ไม่

⁵ เป็นสถาบันที่ตั้งขึ้นโดยมิชชันนารีชาวสหรัฐอเมริกา

ประสบความสำเร็จเกาหลีจึงกลายเป็นรัฐในอารักขาของญี่ปุ่นต่อไป แต่ด้วยความช่วยเหลือของมิชชันนารี เขายังคงอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเพื่อศึกษาต่อ และได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยจอร์จวอชิงตัน และศิลปศาสตรมหาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และคุชชูบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน สาขาที่เขาศึกษาประกอบไปด้วย การเมือง ประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เทววิทยาและกฎหมาย และเขาเริ่มเขียนชื่อของเขาตามวิธีแบบตะวันตก โดยเอาชื่อตัวไว้ก่อนชื่อสกุล

ภาพที่ 5 : ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ขณะเป็นนักศึกษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

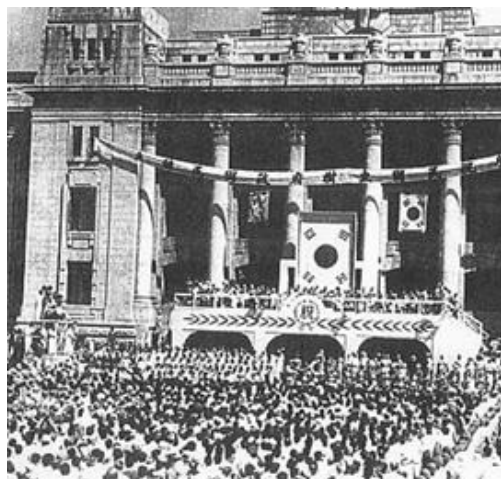
ที่มา : 이승만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก

http://www.godemn.com/xe/?mid=free_board&document_url=311388&listStyle=viewer&ckattempt=1.

ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1945 เขาได้กลับมายังเกาหลี (ซึ่งตอนนั้นถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่นแล้ว) ในฐานะเป็นผู้ประสานงานของวายเอ็มซีเอและมิชชันนารี การเคลื่อนไหวทางการเมืองของเขาเป็นจุดสนใจที่ไม่น่ายินดีนักของทหารญี่ปุ่น บรรดาบุคคลสำคัญในขบวนการสนับสนุนการเป็นเอกราชได้ก่อตั้งรัฐบาลเฉพาะกาลแห่งสาธารณรัฐเกาหลีขึ้นที่เซียงไฮ้ และเขาก็ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดี และอยู่ในตำแหน่งนาน 6 ปี จนกระทั่งถูกถอดถอนออกตามการกล่าวหา (อิมพีชเมนต์) โดยสภาเฉพาะกาลสำหรับการใช้อำนาจไปในทางที่มิชอบ เขาได้ลี้ภัยโดยไปใช้ชีวิตที่สหรัฐอเมริกาในนิวยอร์กและวอชิงตัน ดี.ซี. และต่อจากนั้นก็ไปฮาวาย ซึ่งมีชุมชนชาวเกาหลีที่ลี้ภัยเนื่องจากกิจกรรมทางการเมืองที่ใหญ่ที่สุด ภายหลังจากการพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สองของญี่ปุ่น เขาได้กลับไปยังเกาหลีจากการสนับสนุนของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา

การขึ้นสู่ตำแหน่งประธานาธิบดี

ภาพที่ 6 : การขึ้นสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีในวันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ.1948

ที่มา : อี ซึงมัน [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://blog.daum.net>.

ภายหลังจากเกาหลีได้รับเอกราชในค.ศ.1945 เขาได้กลับไปยังโซลก่อนหน้าผู้นำการต่อสู้เพื่อเอกราชคนอื่น ๆ ด้วยการสนับสนุนของสหรัฐอเมริกา เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้นำของรัฐบาลเกาหลีในปีเดียวกัน โดยเขาได้เริ่มต้นนโยบาย "โคลนลัมคอมมิวนิสต์" เห็นได้จากในสุนทรพจน์ของเขาในปีต่อมาหลังจากที่เขาเป็นประธานาธิบดี เขามักเปรียบเทียบคู่แข่งทางการเมืองของเขากับคอมมิวนิสต์อยู่บ่อยๆ⁶

อี ซึงมันชนะการเลือกตั้งสภาสมัชชาแห่งชาติครั้งแรกของเกาหลีได้ในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 โดยเป็นการเลือกตั้งเฉพาะในเขตของเกาหลีทางใต้ ซึ่งแต่เดิมตั้งใจว่าจะจัดให้มีการเลือกตั้งทั่วทั้งคาบสมุทรเกาหลีแต่ถูกทางเกาหลีที่อยู่ฝั่งทางเหนือคัดค้านการเลือกตั้งในครั้งนี้ ฉะนั้นการเลือกตั้งในครั้งนี้จึงเป็น "การเลือกตั้งโดยสภาเดียว" และเขาก็ได้รับเลือกให้เป็นโฆษกของสภาสมัชชาแห่งชาติในวันที่ 31 พฤษภาคม ต่อมาเขาก็ลงสมัครเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดี และเขาก็เอาชนะ คิม กู ประธานาธิบดีรัฐบาลเฉพาะกาลแห่งสาธารณรัฐเกาหลีคนสุดท้ายไปด้วยคะแนน 82:13 ได้เป็นประธานาธิบดีเกาหลีใต้คนแรก ในวันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ.1948 โดยเขาได้รับมอบอำนาจอย่างเป็นทางการจากทหารอเมริกาที่ประจำการอยู่ที่เกาหลีและเป็นรัฐบาลที่ชอบด้วยกฎหมายของสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งมีสถานะเป็นรัฐเอกราชแล้ว

การใช้อำนาจทางการเมืองของประธานาธิบดี อี ซึงมัน

ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ปกครองเกาหลีใต้ระหว่าง ค.ศ.1948-1960 ภายใต้อิทธิพลของรัฐธรรมนูญที่ประกาศใช้ ใน ค.ศ.1948 ซึ่งบางส่วนของรัฐธรรมนูญมีการแก้ไขในเวลาต่อมา หลักการสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับนี้

⁶ดำรง ฐานดี, สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี : การเมืองเกาหลี (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2003),

ภาพที่ 7 : วันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ.1950 กองพลทหารราบ จำนวน 50,000 นายนำกำลังเข้ายึดกรุงโซล

ที่มา : Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://pantip.com/topic/31749214>.

ประกาศกฎอัยการศึกขึ้นบริเวณ โดยรอบเมืองปูซานอันเป็นที่ทำการของรัฐบาล สมาชิกสภาแห่งชาติถูกขู่บังคับให้ลงคะแนนเสียงสนับสนุน ผลคือมีผู้เห็นชอบด้วยการร่างแก้ไขจำนวน 163 คนจากสมาชิกทั้งหมด 166 คน โดยมีผู้คัดออกเสียงเพียง 3 คน

ถึงแม้ประธานาธิบดี อี ซึงมันจะสามารถดำรงตำแหน่งเป็นสมัยที่ 2 (ค.ศ.1952-1956) โดยผ่านการเลือกตั้งโดยตรง เขาก็ยังเผชิญกับข้อจำกัดของรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ.1948 ที่กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งได้เพียงสองวาระ ซึ่งในกรณีนี้เขาจะไม่สามารถดำรงตำแหน่งต่อเป็นสมัยที่สาม ดังนั้นรัฐบาลจึงได้ยื่นญัตติขอแก้ไขรัฐธรรมนูญ ยกเลิกการกำหนดวาระผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และยกเลิกตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อถึงการลงมติขอความเห็นชอบในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1954 รัฐบาลประสบความสำเร็จเพราะขาดไปหนึ่งคะแนนเสียงที่จะได้สองในสาม⁹ อย่างไรก็ตาม ประธานสภาแห่งชาติซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเสรี (Liberal Party-LP) อันเป็นพรรครัฐบาลได้ประกาศในวันถัดมาว่าญัตติการขอแก้ไขได้ผ่านการเห็นชอบจึงเป็นผลให้ประธานาธิบดี อี ซึงมันสามารถดำรงตำแหน่งผู้นำต่ออีกหนึ่งสมัยเป็นสมัยที่สาม ในการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ.1956

2. การใช้กลวิธีที่มีขอบเพื่อเอาชนะการเลือกตั้ง

ในสมัยของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมันมีพรรคการเมืองที่แสดงบทบาทสำคัญอยู่สองพรรคคือ พรรคประชาธิปไตยเกาหลี (KDP) และพรรคเสรี (LP) ถ้าจะถือตามคำนิยามพรรคการเมืองว่าเป็นการรวมตัวของกลุ่มบุคคลที่มีความคิด ความเชื่อและอุดมการณ์ร่วมกัน ส่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งโดยเสนอนโยบายของพรรคเป็นทางเลือกให้กับประชาชน พรรคการเมืองของเกาหลีใต้ในช่วงนั้นคงไม่มีพรรค

⁹วีเชียร อินทะสี, เกาหลีใต้ภายใต้ระบอบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน, 42.

การเมืองใดที่มีคุณสมบัติครบถ้วนเพราะต่างเป็นพรรคที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะ ด้วยเหตุนี้เมื่อบุคคลดังกล่าวสูญเสียอำนาจหรือความนิยมลดลง การต่อสู้แย่งชิงอำนาจภายในพรรคก็เกิดขึ้นตามมา ในที่สุดพรรคการเมืองก็แตกสลายไป และลักษณะดังกล่าวจึงทำให้ผู้นำพรรคการเมืองมีคุณลักษณะไม่ต่างไปจากเหล่าขุนนางที่กุมอำนาจในสมัยราชวงศ์โชซอน

สำหรับพรรคการเมืองที่ประธานาธิบดี อี ซึงมันจัดตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนให้เขามีความชอบธรรมในการอยู่ในอำนาจได้แก่ พรรคเสรี นับตั้งแต่พรรคนี้ถูกจัดตั้งขึ้นในปลาย ค.ศ.1951 สมาชิกพรรคส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มนักกฎหมาย โอกาสที่ต้องการอำนาจ และเป็นกลุ่มคนที่จงรักภักดีต่อประธานาธิบดีอี ซึงมัน นอกจากนี้แกนนำของกลุ่มยังเป็นบุคคลสำคัญที่เคยอยู่ในแวดวงราชการมาก่อน ดังนั้นในการเลือกตั้งทั่วไป พรรคเสรีจึงใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อให้ผลการเลือกตั้งออกมาชนะคู่แข่ง เช่น การใช้กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ การข่มขู่ การให้สินบนรวมถึงอาศัยกฎหมายด้านความมั่นคง ซึ่งวิธีการเหล่านี้ต่างขัดต่อกฎหมายและหลักการประชาธิปไตย นอกจากนี้ในการผ่านร่างแก้ไขกฎหมายที่สำคัญ เช่น ค.ศ.1954 การแก้รัฐธรรมนูญซึ่งจะต้องได้คะแนนเสียงเห็นชอบสองในสาม ทางพรรคเสรีก็สามารถใช้กลวิธีอันมีขอบผ่านร่างการแก้ไข

ส่วนพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่สำคัญในสมัยประธานาธิบดี อี ซึงมัน คือพรรคประชาธิปไตยเกาหลี (KDP) ซึ่งประกอบไปด้วยนักการเมืองที่นิยมขวา¹⁰ โดยในช่วงที่มีการจัดตั้งรัฐบาลเพื่อปกครองประเทศเมื่อ ค.ศ.1948 ทางพรรคให้การสนับสนุนรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน แต่เมื่อความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ขยายขอบเขตเป็นสงครามเกาหลี จึงส่งผลให้รัฐบาลต้องการมีอำนาจเพิ่มมากขึ้น โดยการออกกฎหมายปราบปรามนักการเมือง ประชาชนและองค์กรต่างๆ ที่แสดงการสนับสนุนหรือฝักใฝ่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งผลจากการดำเนินนโยบายดังกล่าวทำให้เกิดการแบ่งพรรคหรือกลุ่มทางการเมืองออกเป็นสองฝ่าย คือฝ่ายที่สนับสนุนประชาธิปไตยกับฝ่ายที่ต่อต้านประชาธิปไตย โดยกลุ่มที่สนับสนุนการใช้อำนาจเผด็จการของรัฐบาลถูกจัดให้เป็นฝ่ายต่อต้านประชาธิปไตย ส่วนพรรคฝ่ายค้านหลักอย่างพรรคประชาธิปไตยเกาหลีจึงจัดอยู่ในฝ่ายสนับสนุนประชาธิปไตยแต่เมื่อถูกกดดันจากรัฐบาลหนักยิ่งขึ้นทางพรรคประชาธิปไตยเกาหลีจึงได้รวมตัวกับบรรดากลุ่มฝ่ายขวาอื่นๆ และเปลี่ยนชื่อพรรคเป็นพรรคชาตินิยมประชาธิปไตยใน ค.ศ.1949 แต่ในปีถัดมากลับเผชิญปัญหาความแตกแยก จึงได้มีการปรับเปลี่ยนพรรคเป็นพรรคประชาธิปไตย (Democratic Party-DP)

¹⁰ฝ่ายขวา คือ ประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตาม ทั้งพรรคประชาธิปัตย์เก่าและพรรคประชาธิปัตย์ต่างก็ถือเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้าน แต่สมาชิกพรรคที่มีบทบาทสำคัญกลับเป็นกลุ่มนายทุนเจ้าของที่ดิน นักธุรกิจ ข้าราชการ และกลุ่มชนชั้นนำในยุคที่ญี่ปุ่นปกครอง ส่วนประชาชนทั่วไปยังคงถูกกีดกันในการแข่งขันเพื่ออำนาจทางการเมือง แม้พรรคประชาธิปัตย์เก่าจะไม่สามารถทำการตรวจสอบรัฐบาลได้อย่างเต็มที่ทางพรรคก็ยังได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในฐานะที่เป็นพรรคการเมืองซึ่งยึดมั่นต่อหลักการประชาธิปัตย์ ในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อ ค.ศ.1958 สมาชิกพรรคได้รับการเลือกตั้ง 79 ที่นั่ง แม้ว่าพรรคเสรีหรือพรรครัฐบาลได้ที่นั่งถึง 126 ที่นั่ง ส่วนพรรคเพื่อการรวมชาติ (Unification Party) ได้ 1 ที่นั่งและผู้สมัครอิสระได้ 27 ที่นั่ง¹¹

3. การใช้กฎหมายความมั่นคงและกลไกราชการเพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง

จากพฤติกรรมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน ได้มีประจักษ์พยานหลายอย่างที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลใช้อำนาจในทางที่มีขอบต่อผู้ที่มีความเห็นตรงข้ามกับรัฐบาล หรือมีแนวโน้มให้การสนับสนุนหรือเห็นอกเห็นใจเกาหลีเหนือ ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1948 สมัชชาแห่งชาติได้ผ่านกฎหมายความมั่นคงในช่วงที่มีการกล่าวอ้างกันว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ก่อความวุ่นวายหรือชักชวนให้ประชาชนกระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาลขึ้นที่ยอชูและซุนซอน กฎหมายนี้เหมือนกับที่เคยประกาศใช้ในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคม โดยสาระสำคัญของกฎหมายได้ให้คำจำกัดความถึงการมีความคิดเห็นที่แตกต่างกับรัฐบาลเอาไว้กว้างและคลุมเครือ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับรัฐบาลใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองเพื่อจัดการกับฝ่ายตรงข้าม แต่ตามหลักการที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ.1948 กฎหมายความมั่นคงที่ประกาศใช้ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จะไม่เป็นการห้ามหรือจำกัดเสรีภาพในการพูด การเสนอข่าวสาร การชุมนุมและการรวมกลุ่ม เว้นแต่จะได้กำหนดเป็นการเฉพาะไว้ในกฎหมาย แต่ผลจากการที่กฎหมายขาดคำนิยามที่เฉพาะเจาะจงและพรรครัฐบาลต้องการที่จะผูกขาดอำนาจได้มีการรายงานแสดงให้เห็นว่าในช่วงที่รัฐบาลรณรงค์ต่อต้านคอมมิวนิสต์มีประชาชนนับหมื่นคนถูกจับกุม เกือบทั้งหมดหาได้มีความเกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์แต่อย่างใด

ถึงแม้รัฐบาลสามารถใช้กฎหมายความมั่นคงเพื่อจัดการกับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าให้การสนับสนุนคอมมิวนิสต์หรือมีความนิยมชมชอบเกาหลีเหนือ ทางรัฐบาลก็ยังเห็นว่ากฎหมายดังกล่าวยังไม่ได้ผลเต็มที่กับสื่อมวลชนรวมถึงกิจกรรมทางการเมืองที่เป็นการต่อต้านรัฐบาล ด้วยเหตุนี้จึงมีการแก้ไขกฎหมาย

¹¹ วิเชียร อินทะสี, สองทศวรรษการพัฒนาประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ : ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2012), 90.

ความมั่นคงขึ้นใน ค.ศ.1958 เพิ่มโทษในการจำคุกเป็น 5 ปีแก่ผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายคอมมิวนิสต์ การผ่านกฎหมายฉบับนี้ใช้เวลาพิจารณาไม่นานนักเนื่องจากสมาชิกพรรคฝ่ายค้านถูกกักบริเวณ นอกจากการแก้ไขกฎหมายความมั่นคงแล้วสมาชิกสภาแห่งชาติยังผ่านกฎหมายอีกหลายฉบับที่เป็นการเพิ่มอำนาจให้กับฝ่ายรัฐบาลมีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น เช่น การยกเลิกการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้กับรัฐบาลแต่งตั้งสมาชิกพรรคเสรีเข้าดำรงตำแหน่งในองค์กรระดับท้องถิ่น

การประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน ไม่ได้ก่อผลกระทบในทางลบต่อเฉพาะพรรคการเมืองฝ่ายค้านหรือผู้ถูกกล่าวหาว่าต่อต้านรัฐบาลเท่านั้น หากแต่ยังก่อผลกระทบต่อสื่อสารมวลชนซึ่งถือว่าเป็นอีกสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย แต่รัฐบาลกลับมองว่าบรรดาสื่อสารมวลชนมุ่งวิพากษ์วิจารณ์และก่อให้เกิดการต่อต้านจากประชาชนเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการนำเอามาตรการเข้มงวดหลายอย่างออกมาใช้อันเป็นผลให้ผู้สื่อข่าว นักเขียนและนักหนังสือพิมพ์ถูกจับกุมคุมขัง

4. การควบคุมและการปราบปรามนักการเมืองฝ่ายค้านและประชาชนที่ไม่เห็นด้วย

กลวิธีอีกประการหนึ่งที่ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ใช้เพื่อรวมอำนาจและสร้างความแข็งแกร่งให้กับรัฐบาลนั้นก็คือการควบคุมและปราบปรามนักการเมืองฝ่ายค้านและประชาชน ด้วยเหตุนี้ทหารและตำรวจจึงถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของพรรครัฐบาลและผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูง ตำรวจและทหารส่วนหนึ่งจึงได้รับการแต่งตั้งจากผู้ให้การสนับสนุนพรรคเสรี เหตุผลก็เพื่อเป็นหลักประกันให้กับรัฐบาลในการควบคุมสถานการณ์หากเกิดการชุมนุมประท้วงต่อต้านหรือให้หลักประกันในการเลือกตั้งว่าพรรครัฐบาลจะประสบความสำเร็จ

ถึงแม้รัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมันประสบความสำเร็จในการใช้กลวิธีและมาตรการต่างๆทั้งในรูปของกฎหมายและการใช้กลไกของรัฐบาลในการรักษาอำนาจเป็นเวลาเกือบ 12 ปี แต่การที่รัฐบาลมีอำนาจมากก็ไม่ได้เป็นหลักประกันในการจัดการกับความไม่พอใจของประชาชนหากความอดทนของประชาชนถึงขีดจำกัด ในที่สุดรัฐบาลของประธานาธิบดี อี ซึงมันก็ต้องหมดอำนาจลงเมื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนมีนาคม ค.ศ.1960 ประธานาธิบดี อี ซึงมันและพรรคเสรีได้ใช้กลไกของรัฐบาลโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการฉ้อฉลการเลือกตั้ง รวมทั้งใช้เงินจำนวนมหาศาลที่ได้รับจากบรรดานักธุรกิจที่มีผลประโยชน์อิงแอบกับพรรครัฐบาลทำการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ความไม่พอใจต่อพฤติกรรมของรัฐบาลได้เริ่มต้นขึ้นด้วยการชุมนุมประท้วงการเลือกตั้งที่เมืองมาซานในเดือนมีนาคม และที่กรุงโซลในเดือนเมษายน ค.ศ.1960

วิกฤตการณ์ทางการเมืองได้นำไปสู่การสิ้นสุดของรัฐบาลระบอบอำนาจนิยมเมื่อกองทัพปฏิเสศต่อคำสั่งที่จะใช้อาวุธเข้าสลายการชุมนุม ประธานาธิบดี อี ซึงมันจำเป็นต้องประกาศลาออกจากตำแหน่งในวันที่ 26 เมษายน ค.ศ.1960 โดยประชาชนเกาหลีในขณะนั้นต่างก็คาดหวังว่าการสิ้นสุดของระบอบอำนาจนิยมอันเป็นผลจากการปฏิวัติเดือนเมษายนนี้จะเป็จุดเริ่มต้นของการมีรัฐบาลตามหลักการประชาธิปไตย

ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้อำนาจเผด็จการอำนาจนิยมของประธานาธิบดี อี ซึงมัน

นับตั้งแต่สถาปนาสาธารณรัฐเกาหลีและการประกาศใช้รัฐธรรมนูญใน ค.ศ.1948 เกาหลีใต้ได้อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลอำนาจนิยม ประธานาธิบดี อี ซึงมันเชื่อมั่นว่าอำนาจเผด็จการที่ตนครอบครองอยู่จะถาวรและสามารถแก้ไขปัญหาของชาติได้ทุกอย่ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงเร่งเสริมสร้างอำนาจเผด็จการเพิ่มมากขึ้น ปัจจัยที่มีส่วนให้ประธานาธิบดี อี ซึงมันปกครองเกาหลีแบบอำนาจนิยมมีดังนี้

1. สถานการณ์ในเกาหลีใต้ภายหลังก่อตั้งประเทศ

เมื่อสงครามสงบสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้ก็ต้องเผชิญปัญหาทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เพราะญี่ปุ่นได้ทิ้งบาดแผลและความเจ็บปวดให้ชาวเกาหลี แต่ต่อมาเกาหลีใต้ก็ต้องเผชิญหน้ากับสงครามเกาหลีที่รุนแรง ปัญหาทางการเมืองภายในประเทศและปัญหาด้านเศรษฐกิจ จนเกิดเป็นสงครามในช่วงก่อตั้งเป็นสาธารณรัฐ เกาหลีใต้ได้สร้างชาติท่ามกลางภัยสงครามกับเกาหลีเหนือ ทำให้รัฐบาลในขณะนั้นต้องรีบเร่งแก้ไขปัญหาเพื่อประชาชนอยู่รอด ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวได้กลายเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้อำนาจเผด็จการอำนาจนิยมของประธานาธิบดี อี ซึงมัน ได้แก่

ประการที่หนึ่ง ภายหลังได้รับเอกราชจากญี่ปุ่นใน ค.ศ.1945 เกาหลีต้องถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนเหนือและส่วนใต้และทั้งสองส่วนต่างเร่งรีบฟื้นฟูบูรณะดินแดนของตน เพราะในช่วงที่เกาหลีตกเป็นอาณานิคมราว 35 ปี ญี่ปุ่นได้แสวงหาผลประโยชน์ด้านทรัพยากรและการเกณฑ์แรงงานชาวเกาหลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองจึงส่งผลให้ภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของเกาหลีเลวร้ายลง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมึรัฐบาลที่เข้มแข็ง เพื่อเข้ามาแก้ไขปัญหาความยุ่งยากดังกล่าว เมื่อพิจารณารัฐบาลเกาหลีใต้ในขณะนั้นกล่าวได้ว่ารัฐบาลโดยลำพังคงไม่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของตนเอง เพื่อให้ประชาชนมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ขณะนั้นเศรษฐกิจและสังคมของเกาหลีใต้นั้นอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่มาก ประชาชนอคอยาก ทั้งนี้เป็นผลมาสงครามเกาหลี คือการแบ่งแยกประเทศออกเป็นสองส่วนทำให้เกาหลีใต้ประสบภาวะความยุ่งยากทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ โรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขตเกาหลีใต้เป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็กและแหล่งผลิตกระแสไฟฟ้าตั้งอยู่ในเขตเกาหลีเหนือ ดังนั้น โรงงานอุตสาหกรรมในเขตเกาหลีใต้ส่วนใหญ่จึงขาดแคลนพลังงานที่ใช้ในการผลิต นอกจากนี้ยังประสบปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบอีกด้วย

ประการที่สอง เกาหลีใต้ขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์ ช่างเทคนิคและผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจและการวางแผนกำลังคนทั้งในส่วนองภาครัฐและเอกชน ทั้งนี้เพราะในช่วงที่ถูกยึดครองญี่ปุ่นแทบไม่เปิด

โอกาสให้ชาวเกาหลีได้รับการฝึกฝนในเรื่องดังกล่าว ทำให้การพัฒนาด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจไม่ก้าวหน้า

ประการที่สาม สภาวะทางการเมืองที่ไม่แน่นอนและสังคมไม่เอื้อต่อการกระตุ้นให้ระบบเศรษฐกิจมีการเจริญเติบโต

ประการที่สี่ ภาวะเงินเฟ้อที่ญี่ปุ่นได้สร้างขึ้นจวบจนสิ้นสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้ภาวะเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ต้องย้ายแหล่งไปอีก

ประการที่ห้า ชาวเกาหลีใต้คลาดเคลื่อนไปเพื่อใช้ในการเพาะปลูก เนื่องจากเกาหลีเหนือระงับการส่งปุ๋ยมาให้ทำให้เกาหลีใต้¹² นั้นเพราะเกาหลีเหนือต้องการตัดเส้นทางการทำงานเกษตรกรรมทำให้เกาหลีใต้ในขณะนั้นได้ชื่อว่าเป็นประเทศยากแค้นและอดอยาก

ประการที่หก การเพิ่มขึ้นของประชากรที่เป็นไปอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากอัตราการเกิดและการอพยพเข้าของประชาชนเกาหลีเหนือในช่วงสงครามเกาหลี ทำให้ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เกาหลีใต้ในขณะนั้นไม่มีสินค้าที่จะส่งออก ไม่มีเงินตราที่จะส่งสินค้าเข้าและไม่มีเงินทุนที่จะนำไปพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

จากปัญหาความยุ่งยากดังกล่าว รัฐบาลเกาหลีใต้ต้องขอความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาซึ่งทำหน้าที่ให้ความคุ้มครองเกาหลีใต้อยู่ในขณะนั้นเพื่อดำเนินโครงการปฏิรูปทางสังคมและเศรษฐกิจ หนึ่งในบรรดาโครงการที่สำคัญ คือ การปฏิรูปที่ดินเพื่อขจัดความทุกข์ยากของชาวนา ซึ่งใน ค.ศ.1948 ทางสหรัฐอเมริกาได้แจกจ่ายที่ดินซึ่งฝ่ายญี่ปุ่นถือครองในช่วงที่เกาหลีตกเป็นอาณานิคมให้แก่ชาวนา รวมถึงผืนดินที่มีการเช่า โดยรัฐบาลได้ซื้อจากเจ้าของที่ดินแล้วนำมาขายให้แก่ผู้เช่าในราคาที่เป็นธรรม

จากปัญหาที่เกาหลีใต้ต้องเผชิญภายหลังได้รับเอกราช และผลของสงครามเกาหลีถือว่าจำเป็นต้องอาศัยระยะเวลาในการแก้ไขฟื้นฟูแต่ด้วยข้อจำกัดด้านทรัพยากรและการที่ประเทศต้องถูกแบ่งแยกจึงเป็นปัจจัยขัดขวางกระบวนการสร้างสันติภาพและความกลมเกลียวกันในสังคม ภาวะความยุ่งยากในสังคมและความยุ่งยากทางเศรษฐกิจจึงไม่เกื้อหนุนต่อการปลูกฝังประชาธิปไตย ซึ่งใน ค.ศ.1948 มีสิ่งแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ในเกาหลีใต้เลวร้ายลงมิใช่เฉพาะอิทธิพลของปัจจัยด้านจิตวิทยาทางสังคม อันเนื่องมาจากประเทศถูกแบ่งแยกและภาวะความเร้นแค้นทางเศรษฐกิจเท่านั้นแต่หากเกิดกรณีการก่อเหตุความไม่สงบของเหล่าทหารในหลายพื้นที่ ซึ่งสถานการณ์เหล่านี้กลายเป็นความจำเป็นที่ต้องมีรัฐบาลที่เข้มแข็งเข้ามาแก้ไขปัญหา ซึ่งในขณะนั้นนาย อี ซึงมันที่ดำรงตำแหน่งเป็นหนึ่งในผู้นำกลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยมก็ได้เข้าพบนายพลฮอดจ์ ผู้บัญชาการทหารอเมริกันและนายพลอาร์โนลด์ ข้าหลวงทหาร เพื่อขอให้บุคคลเหล่านั้นตระหนักถึงความสำคัญของเอกราชและการร่วมมือกันสร้างชาติเกาหลีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งฝ่ายอเมริกันก็เห็นชอบและเห็นว่ากลุ่มของนาย อี ซึงมัน ที่มีแนวคิดโค่นล้มระบบคอมมิวนิสต์แรงกล้าซึ่งตรง

¹²วิเชียร อินทะสี, เกาหลีใต้ภายใต้ระบบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน, 47.

กับอุดมการณ์ของสหรัฐอเมริกาในการกำจัดระบบคอมมิวนิสต์ในเกาหลีใต้ ซึ่งกลุ่มของนายอี ซึงมันเท่านั้นที่มีพลังและเข้มแข็งที่สุดในช่วงเวลานั้น

2. ความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้และการเกิดสงครามเกาหลี

การแบ่งเกาหลีออกเป็นสองส่วนและความขัดแย้งที่ทวีความรุนแรงจนกลายเป็นสงครามในเวลาต่อมา (ค.ศ.1950-1953) ถือว่ามีผลกระทบอย่างมากต่อกระบวนการสร้างประชาธิปไตยในเกาหลีใต้

ความกลมเกลียวกันของคนในชาติและการตัดสินใจความขัดแย้ง โดยใช้เหตุผลถือเป็นหลักการขั้นพื้นฐานในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย¹³ เพราะถ้าความขัดแย้งกลายเป็นสงคราม ประเทศย่อมเผชิญกับปัญหาความมั่นคงและการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมย่อมเผชิญกับข้อจำกัดในด้านสิทธิและเสรีภาพเพราะรัฐบาลมักต้องการเพิ่มอำนาจของตนเองให้เข้มแข็งเพื่อที่จะบังคับใช้กฎหมายและระเบียบอย่างมีประสิทธิภาพและระดมทรัพยากรที่จำเป็นต่อการทำสงคราม แต่หากรัฐบาลใช้อำนาจดังกล่าวโดยมีเจตนาอื่นแอบแฝงอยู่ด้วยเช่น ความต้องการครองอำนาจอย่างยาวนานย่อมขัดแย้งต่อหลักการประชาธิปไตย

ความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ที่ได้ปะทุขึ้นเป็นสงครามเกาหลีได้มีผลให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ประสบปัญหาชะงักงัน ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะในภาวะสงครามประธานาธิบดี อี ซึงมันได้ใช้ประโยชน์จากสถานการณ์ในการรักษาอำนาจทางการเมืองของเขา แต่ในบางครั้งก็ไม่อาจดำเนินการตามอำเภอใจ เห็นได้จากความพยายามที่เลื่อนการเลือกตั้งสมาชิกสมัชชาแห่งชาติซึ่งกำหนดให้จัดขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1950 ออกไปแต่ถูกกดดันจากสหรัฐอเมริกาอย่างหนักจนในที่สุดรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน ต้องจัดการเลือกตั้งขึ้นภายใต้การดูแลของสหประชาชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ก็ยังสามารถกุมอำนาจทางการเมืองต่อได้อีก และในการทำสงครามกับฝ่ายเกาหลีเหนือ ผู้นำเกาหลีใต้ก็เห็นว่าแทบไม่มีความจำเป็นที่จะขอความร่วมมือกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่ครองเสียงข้างมากในสมัชชาแห่งชาติอยู่ในขณะนั้น (ช่วง ค.ศ.1950-1954) และมีความขัดแย้งอย่างเปิดเผยกับฝ่ายรัฐบาล ส่วนฐานอำนาจทางการเมืองของประธานาธิบดี อี ซึงมัน นั้นได้แก่ พรรคการเมืองฝ่ายขวาที่มีการรวมตัวกันอย่างหลวมๆ และกลุ่มสมัชชาแห่งชาติที่ไม่สังกัดพรรคการเมืองซึ่งได้รับการอุปถัมภ์ค้ำจุนจากฝ่ายรัฐบาล ภายหลังจากสงครามเกาหลีสงบลงชาวเกาหลีใต้ต่างตระหนักถึงภารกิจอันดับแรกคือการแสวงหาความอยู่รอดและการฟื้นฟูบูรณะประเทศ เพราะสงครามมิใช่เพียงทำให้ประชาชนล้มตาย บาดเจ็บ ถูกลักพาตัว สูญหายและไร้ที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ยังทำให้โรงงานอุตสาหกรรมและสิ่งสาธารณูปโภคต่างๆ ได้รับความเสียหาย ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้มีเฉพาะด้านเศรษฐกิจเท่านั้นแต่ยังมีปัญหาด้านสังคมเกิดขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ความหวังของชาวเกาหลีที่ต้องการเห็นประเทศกลับมารวมกันก็ได้ถูกทำลายลงไปด้วย

¹³ วิเชียร อินทะสี, เกาหลีใต้ภายใต้ระบบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน, 48.

อย่างไรก็ตาม ภายใต้ภัยพิบัติจากสงครามกลับเอื้อประโยชน์ให้แก่ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ที่จะปลุกกระแสความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชาติด้วยการดำเนินนโยบายการต่อต้านคอมมิวนิสต์ และภายใต้สถานการณ์เช่นนี้จึงเป็นการยากที่กลุ่มทางการเมืองและสังคมต่างๆจะพัฒนาขึ้นเพื่อถ่วงดุลอำนาจกับฝ่ายรัฐบาลได้ อีกทั้งเศรษฐกิจทุกสาขาซึ่งมีอิทธิพลต่อชนส่วนใหญ่ของประเทศเกาหลีใต้นั้น ผูกขาดโดยกลุ่มนายทุนอิทธิพล ซึ่งมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับกลุ่มของประธานาธิบดี อี ซึงมัน ทำให้เขาเชื่อมั่นว่าอำนาจเผด็จการจะสามารถแก้ไขปัญหาของชาติได้ทุกอย่าง ดังนั้นเขาจึงเร่งเสริมสร้างอำนาจเผด็จการของตนมากยิ่งขึ้น

3. บทบาทของสหรัฐอเมริกา

ภายหลังจากญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง สหรัฐอเมริกาได้ส่งกองทัพเข้ามาในพื้นที่ใต้เส้นขนานที่ 38 เพื่อปฏิบัติการกิจการปลดอาวุธทหารญี่ปุ่น การจัดส่งชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาประกอบธุรกิจในเกาหลีกลับประเทศ การฟื้นฟูภาวะเบียบ การจัดตั้งรัฐบาลตามวิถีทางประชาธิปไตยเพื่อทำการเร่งบูรณะประเทศ การฝึกอบรมชาวเกาหลีให้มีความรู้ ทักษะและความสามารถในการปกครองตนเองและเพื่อให้บรรลุกับวัตถุประสงค์ดังกล่าว สหรัฐอเมริกาจึงจัดตั้งรัฐบาลทหารเพื่อปกครองเกาหลี ถึงแม้ว่าสหรัฐอเมริกาได้ตั้งเป้าหมายในการปลุกฝังอุดมการณ์ประชาธิปไตยให้แก่เกาหลีแต่ก็ไม่สามารถทำให้เป้าหมายดังกล่าวเป็นจริงขึ้นมาได้

จากข้อมูลที่น่าเสนาอามาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่าสถานการณ์ในเกาหลีใต้ทั้งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และสงครามเกาหลีทำให้รัฐบาลในขณะนั้นต้องการมีอำนาจเพิ่มในการกำหนดและบังคับใช้กฎหมายและระเบียบต่างๆเพื่อความอยู่รอดของประเทศ และในขณะเดียวกันก็เพื่อตอบสนองต่อเป้าหมายในการครองอำนาจที่ยาวนานของบรรดาผู้นำในรัฐบาลเองด้วย เมื่อพิจารณาในส่วนของสหรัฐอเมริกาซึ่งมีเป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่ง คือการสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของสหภาพโซเวียตและการให้การคุ้มกันพันธมิตรจากสถานการณ์ที่เกาหลีใต้เผชิญอยู่ในขณะนั้น สหรัฐอเมริกาตระหนักดีว่ารัฐบาลเกาหลีใต้โดยลำพังคงไม่สามารถฝ่าฟันปัญหาด้านสังคมและการเมืองที่รุนแรงได้ ดังกรณีเหตุการณ์ที่เกาะเชจูในเดือนเมษายน ค.ศ.1948¹⁴ซึ่งเป็นผลให้เกิดผู้เสียชีวิตถึง 30,000 คน¹⁵และกว่าที่ฝ่ายรัฐบาลจะสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ก็จวบจนถึงฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ.1949 ด้วยเหตุนี้สหรัฐอเมริกาจึงเล็งเห็นถึงความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือรัฐบาลเกาหลีใต้เพื่อให้รอดพ้นจากการคุกคามของคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือและรวมถึงอิทธิพลจากจีนและสหภาพโซเวียต รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงได้ตัดสินใจที่จะรวมประเทศเกาหลีเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยการผลักดันให้ อี ซึงมัน ขึ้นเป็นใหญ่แล้วจึงกำจัดพวกคอมมิวนิสต์ให้หมดสิ้น โดย

¹⁴เหตุการณ์สังหารหมู่เชจูผู้ที่มีแนวความคิดโน้มเอียงไปทางคอมมิวนิสต์

¹⁵วิเชียร อินทะสี, สองทศวรรษการพัฒนาประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ : ปัจจัยที่สนับสนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค,

มีการทำสนธิสัญญาร่วมกันระหว่างเกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกา¹⁶ ดังนั้นเขาจึงฮึกเหิมมากและคิดว่าสหรัฐอเมริกาจะอุปถัมภ์คำจูนเขาตลอดไป

สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมของชาวเกาหลีใต้อย่างมาก ซึ่งในช่วงแรกที่สหรัฐอเมริกายึดครอง แทบจะไม่มีสิ่งแสดงว่าภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมเกาหลีใต้ได้มีการปรับตัวไปในทิศทางที่ดีขึ้น เหตุผลก็คือการขาดแคลนเงินทุนและการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้และทักษะเพื่อปฏิบัติงานทั้งในส่วนของราชการและในส่วนของเอกชน แต่เมื่อเข้าสู่ทศวรรษที่ 1950 และตอนต้นทศวรรษที่ 1960 ความช่วยเหลือที่สหรัฐอเมริกาให้กับเกาหลีใต้ได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก แม้ความช่วยเหลือเหล่านี้ทำให้ภาวะเศรษฐกิจของเกาหลีใต้โดยรวมเพิ่มขึ้นแต่ผลในด้านลบได้ปรากฏขึ้นควบคู่กันไปเพราะความช่วยเหลือทำให้รัฐบาลและระบบราชการมีความเข้มแข็งจนสามารถสร้างผลประโยชน์แก่อยู่กับกลุ่มธุรกิจ ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านยังอ่อนแอและกลุ่มต่างๆ ในสังคมยังไม่ก่อตัว ด้วยเหตุนี้ระบบการตรวจสอบและถ่วงดุลจึงไม่เข้มแข็ง ผลที่เกิดตามมาก็คือปัญหาการใช้อำนาจที่มากเกินไปจนขอบเขตและเกิดการคอร์รัปชัน ซึ่งในที่สุดก็ได้บั่นทอนความชอบธรรมของรัฐบาลเอง

นอกจากนั้น กิจกรรมเศรษฐกิจทุกสาขายังถูกผูกขาดโดยกลุ่มนายทุนอิทธิพลซึ่งมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับกลุ่มประธานาธิบดี อี ซึงมัน ซึ่งการที่กลุ่มอิทธิพลธุรกิจเหล่านั้นสามารถครอบงำเศรษฐกิจได้สะดวกเนื่องจากในอดีต กิจกรรมลงทุนและทรัพย์สินในวงการธุรกิจต่างๆ ในเกาหลีใต้เป็นของชาวญี่ปุ่นมากกว่าร้อยละ 90 เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบลง ทรัพย์สินเหล่านั้นซึ่งเคยเป็นของชาวญี่ปุ่นก็ตกมาเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลเกาหลีใต้ แต่รัฐบาลของประธานาธิบดี อี ซึงมัน ก็ไม่มีความสามารถพอที่จะดำเนินกิจการนั้นได้ด้วยตนเอง ในที่สุดรัฐบาลก็ได้นำกิจการเหล่านั้นมาจัดสรรให้เอกชนโดยวิธีพิเศษ จำกัดเฉพาะกลุ่มนักธุรกิจที่มีสายสัมพันธ์สนิทสนม และมีการร่วมมือกันทุจริตโกงเงินงบประมาณของประเทศชาติ และประธานาธิบดี อี ซึงมัน ยังเชื่อมั่นและหลงตนเองว่าอำนาจเผด็จการที่ตนครอบครองอยู่จะถาวรและสามารถแก้ไขปัญหของชาติได้ เขาและพรรคพวกจึงได้วางแผนผูกขาดอำนาจการปกครอง ฉวยโอกาสแก้ไขรัฐธรรมนูญและกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ลงไปใหม่ เช่น แก้ไขให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนแทนที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะเป็นผู้คัดเลือกประธานาธิบดีเหมือนในอดีต ซึ่งถ้าหากพิจารณาอย่างผิวเผินแล้ว คนทั่วไปอาจจะสรุปได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีหลักการและเหตุผล แต่ข้อเท็จจริงแล้วเบื้องหลังของการแก้ไขรัฐธรรมนูญกลับตรงกันข้าม เพราะเขารู้ตัวดีว่าตนเองนั้นอยู่ในฐานะล่อแหลมอาจจะหลุดพ้นจากตำแหน่งประธานาธิบดีได้ทุกเมื่อถ้าหากยังยึดหลักเกณฑ์เดิม ทั้งนี้ยิ่งนานวันความรักชาติอย่างสุดชีวิตของเขาก็เผยธาตุแท้ออกมาให้สมาชิกสภานิติบัญญัติทราบว่สิ่งดังกล่าวเป็นเท็จเพื่อร่วมมือกันทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงเท่านั้น และเขายังใช้วิธีสกดปรกใน

¹⁶สาระสำคัญของสนธิสัญญานี้มีอยู่ 2 ประการ คือ 1) ถ้าหากคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้ในอนาคต สหรัฐอเมริกาจะให้การช่วยเหลือทันที 2) สหรัฐอเมริกาให้คำมั่นสัญญาว่าจะยังคงรักษาพันธกรณีต่างๆ ของตน เพื่อให้เกาหลีใต้มีความมั่นคงปลอดภัยตลอดไป

การกำจัดคู่แข่งทางการเมืองซึ่งการกระทำของเขาทำให้เสรีภาพและประชาธิปไตยค่อยๆเลือนหายไปจากเกาหลี

4. อิทธิพลของลัทธิขงจื้อ

หลักการของลัทธิขงจื้อนั้นมุ่งเน้นความเป็นเอกภาพของสังคม การยึดหลักความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งห้ากลุ่ม ได้แก่ ผู้ปกครองกับผู้อยู่ใต้ปกครอง บิดากับบุตร สามีกับภรรยา ผู้มีอาวุโสกว่ากับผู้อ่อนอาวุโส และเพื่อนกับเพื่อน โดยในโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับประชาชนได้กำหนดให้ประชาชนจะต้องเชื่อฟังและต้องจงรักภักดีโดยถือว่าความจงรักภักดีมีความสำคัญมากกว่าการเชื่อฟัง นอกจากนี้ผู้อยู่ใต้การปกครองต้องให้ความเคารพ ให้เกียรติ และรับใช้ผู้ปกครอง ผลของความจงรักภักดีจะทำให้ผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครองมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้แม้จะบ่งบอกถึงความไม่เท่าเทียมกันแต่ได้ถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมถ้าหากนำมาซึ่งความสันติและความกลมเกลียวกัน

ความสัมพันธ์ในเชิงคู่ของลัทธิขงจื้อได้กลายเป็น โครงสร้างความสัมพันธ์แบบลำดับชั้นและความไม่เท่าเทียมกันของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในแนวคิด และต่อมาได้มีการนำแนวคิดเกี่ยวกับความกตัญญู รู้คุณและการมีเจตนาดีในการเคารพเชื่อฟังผูกพันเข้าไป แนวคิดเหล่านี้ ได้มีส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดสังคมที่ปกครองมีอำนาจ¹⁷ โดยประชาชนต้องให้ความจงรักภักดีต่อผู้ปกครอง ผู้อ่อนอาวุโสจะให้ความเคารพต่อผู้มีอาวุโสมากกว่า บุตรจะต้องรู้จักตอบแทนบุญคุณและเชื่อฟังต่อบิดาและมารดา

ลัทธิขงจื้อจากจีนเข้ามาเผยแพร่ในเกาหลีสมัยอาณาจักร โครยอตอนปลาย¹⁸ และได้มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสมัยนั้น เมื่อลัทธิขงจื้อใหม่ (Neo-Confucianism) ปรากฏขึ้นในจีน ชาวเกาหลีก็ได้ให้การยอมรับ มีการจัดตั้งสถาบันในระดับชาติขึ้นมาเพื่อทำการสอน ศาสดาจารย์จื้อได้รับการก่อตั้งขึ้นในเมืองหลวง มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อส่งเสริมการศึกษาลัทธิขงจื้อ และในสมัยราชวงศ์โชซอน ในระยะเวลาถัดมา ลัทธิขงจื้อถือได้ว่ามีบทบาทอย่างมากในเกาหลี ทั้งในด้านการเมืองและสังคม จากอิทธิพลของลัทธิขงจื้อที่มีต่อสังคมเกาหลิดังกล่าวจึงมีส่วนเกี่ยวเนื่องต่อการรวมอำนาจทางการเมืองของประธานาธิบดี อี ซึงมัน เพราะเติบโตมาในชนชั้นปกครองและถูกเลี้ยงดูแบบระบบเจ้าขุนมูลนายจึงทำให้เขามีอุปนิสัยและบุคลิกภาพเป็นเจ้านาย และเขาเป็นยังผู้ปกครองที่ไม่เพียงแต่ได้รับความเชื่อฟัง หากแต่ยังได้รับความเคารพนับถือเกียรติและการรับใช้จากประชาชน นอกจากนี้ประชาชนในฐานะผู้อยู่ภายใต้การปกครองยังทำหน้าที่ของประชาชนที่ดีตามหลักการของลัทธิขงจื้อจึงยิ่งทำให้ประธานาธิบดี อี ซึงมันขยายอำนาจมากยิ่งขึ้นและปกครองได้นานเพราะประชาชนต่างเคารพยำเกรง

¹⁷ คีแรง จวานคี, สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี, 120.

¹⁸ อาณาจักร โครยอหรือโคเรียมีอำนาจอยู่ระหว่าง ค.ศ.918-1392

5. วัฒนธรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าลัทธิขงจื้อได้มีการถือปฏิบัติกันตั้งแต่สมัยโครยอ คำสอนของลัทธิดังกล่าวจึงกลายเป็นพื้นฐานทางวัฒนธรรมการเมืองในเกาหลีที่สนับสนุนค่านิยมแบบอำนาจนิยม กระบวนการกล่อมเกลางานการเมืองที่เน้นการยอมรับในอำนาจและลำดับชั้นในความสัมพันธ์ อนึ่งผลจากการรวมศูนย์อำนาจและการครอบงำของระบบราชการในสมัยราชวงศ์โชซอนและอิทธิพลของระบอบอำนาจนิยมที่ดำเนินมาอย่างยาวนานจึงมีส่วนที่ทำให้ชาวเกาหลีต้องคล้อยตามและยอมรับในค่านิยมดังกล่าว

อิทธิพลของลัทธิขงจื้อในสังคมเกาหลีก่อให้เกิดกลุ่มขงจื้อหรือชนชั้นอภิสิทธิ์ชนขึ้น กลุ่มชนชั้นนี้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองและเป็นชนชั้นนำของสังคมซึ่งสืบทอดเชื้อสายกันทางสายโลหิตจึงส่งผลให้เกิดการเลื่อนสถานะหรือการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นไปอย่างจำกัด ประชาชนหรือสามัญชนมีข้อจำกัดในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจต่างๆ สังคมในลักษณะนี้จึงขาดความเป็นปัจเจกชน สภาพเช่นนี้ได้ถือเป็นอุปสรรคต่อการก่อตัวของพรรคการเมืองฝ่ายค้านในสังคมเกาหลีสมัยใหม่¹⁹ การต่อสู้ระหว่างขุนนางหรือนักปราชญ์ด้านขงจื้อต่างสำนักและการแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่ายในราชสำนัก โชซอนได้มีอิทธิพลต่อการก่อตัวของวัฒนธรรมทางการเมืองที่เน้นตัวบุคคลในระยะเวลาต่อมา

ด้วยเหตุนี้ในสมัยประธานาธิบดี อี ซึงมัน ปกครองเกาหลี ชาวเกาหลีส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับแนวคิดทางการเมืองที่เน้นการแข่งขัน ด้วยเหตุนี้แนวคิดการมีพรรคการเมืองฝ่ายค้านหรือการมีความเห็นแตกต่างจึงถูกตั้งข้อสงสัย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วแนวคิดเกี่ยวกับการแข่งขันในทางการเมืองเพื่อหาเสียงหรือผู้สนับสนุนถือเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการพัฒนาการเมืองแบบประชาธิปไตย เพราะการมีพรรคการเมืองฝ่ายค้านถือเป็นมิติหนึ่งที่ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเพื่อให้ฝ่ายรัฐบาลได้รับรู้ จึงกล่าวได้ว่าในช่วงที่ประธานาธิบดี อี ซึงมัน เป็นผู้นำเกาหลีใต้ ลัทธิขงจื้อยังมีอิทธิพลต่อชาวเกาหลีใต้ส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงทำให้รัฐบาลละเลยถึงความสำคัญต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชน สถานการณ์เช่นนี้จึงเป็นมูลเหตุหนึ่งที่ทำให้ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ปกครองประเทศแบบเผด็จการอำนาจนิยม

¹⁹ Park, *Political Opposition in Korea* (Seoul : Seoul National University Press, 1980), 51, อ้างถึงใน วิเชียร อินทะสี, *เกาหลีใต้ภายใต้ระบอบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน*, 65.

6. บุคลิกภาพของประธานาธิบดี อี ซึงมัน

ภาพที่ 8 : ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ขณะออกปราศรัยเลือกตั้ง

ที่มา : Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://pantip.com/topic/31749214>.

ประธานาธิบดี อี ซึงมัน เกิดเมื่อวันที่ 26 มีนาคม ค.ศ.1875 ในครอบครัวชนชั้น양บัน ได้รับการศึกษาตามแบบขงจื้อก่อนที่จะได้รับการศึกษาตามแบบตะวันตก ในฐานะที่เขามีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อความมีอิสระซึ่งทำการต่อสู้เพื่อปฏิรูปประชาธิปไตย แต่เมื่อทางกลุ่มถูกยุบเขาถูกจับกุมคุมขัง ในช่วงที่อยู่ในคุกเขาได้หันมานับถือศาสนาคริสต์และเขียนผลงานขึ้นมาชิ้นหนึ่งภายใต้ชื่อ “จิตวิญญาณแห่งความเป็นอิสระ (The Spirit of Independence)” ต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1904 เป็นช่วงญี่ปุ่นใกล้ยึดครองเกาหลี เขาจึงได้รับการปล่อยตัวออกจากคุกภายใต้การนิรโทษกรรม สถานการณ์ในช่วงนั้นทำให้เขาต้องเดินทางออกจากเกาหลีเนื่องจากไม่มีวิธีการต่อสู้อื่นใดที่จะทำให้เกาหลีคงความเป็นเอกราช แต่ด้วยการสนับสนุนของสหรัฐอเมริกาเขาจึงสามารถสำเร็จการศึกษาที่มหาวิทยาลัยจอร์จ วอชิงตัน มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และได้รับปริญญาเอกด้านรัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน

เขาได้เดินทางกลับเกาหลีใน ค.ศ.1945 แต่เขาไม่มีโอกาสที่จะดำเนินกิจกรรมทางการเมืองได้ เนื่องจากเกาหลีได้ถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่นเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเดินทางกลับไปและเริ่มรณรงค์เรียกร้องเอกราชให้กับเกาหลี เขาได้ทำหน้าที่ในฐานะประธานาธิบดีของรัฐบาลชั่วคราวใน ค.ศ.1919 แต่ความพยายามของเขาในการประสานความร่วมมือระหว่างกลุ่มต่างๆ เพื่อต่อต้านญี่ปุ่นกลับประสบความสำเร็จล้มเหลว รวมถึงการขอความรับรองทางการทูตจากรัฐบาลต่างๆ ให้แก่รัฐบาลชั่วคราว แต่อย่างไรก็ตาม

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลชั่วคราวได้ประกาศสงครามต่อญี่ปุ่นและภายหลังจากที่ญี่ปุ่นยอมจำนน อี ซึงมัน ซึ่งในขณะนั้นอายุ 70 ปี ได้เดินทางกลับมายังเกาหลีในเดือนตุลาคม ค.ศ.1945

ถึงแม้เขาได้ร่วมต่อสู้เพื่อเอกราชของเกาหลีเป็นเวลาหลายสิบปีและสำเร็จการศึกษาด้านรัฐศาสตร์ แต่เขากลับขาดประสบการณ์ที่แท้จริงในทางการเมือง เขาประเมินตนเองมากเกินไปในด้านคะแนนความชอบนิยมน โดยการกล่าวอ้างว่าชาวเกาหลีหลายคนกำลังรอคอยการกลับมาของเขาแต่การที่จากเกาหลีไปหลายปีได้ทำให้เขาขาดความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสถานการณ์ความเป็นไปในเกาหลี²⁰ ในด้านบุคลิกภาพ ความเชื่อและปรัชญาของเขาซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางการเมืองของเขา เมื่อเข้าดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีได้ อุดมการณ์ทางการเมืองที่เขายึดถือก็คือการต่อต้านญี่ปุ่นและการต่อต้านคอมมิวนิสต์ เขามีความเชื่อว่าเขาไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามกติกาประชาธิปไตยได้อย่างเคร่งครัด ถ้าหากภัยคุกคามจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคงอยู่ ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ยังมีความเห็นอีกว่าเกาหลีจะไม่สามารถเป็นเอกราชที่สมบูรณ์ตราบเท่าที่เกาหลีเหนือยังอยู่ภายใต้การปกครองของฝ่ายคอมมิวนิสต์²¹ ท่าทีของเขาเช่นนี้จึงขัดต่อหลักการประชาธิปไตยที่ให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ความแตกต่างทางด้านอุดมการณ์หรือวิธีการคิดสามารถที่จะอยู่ร่วมกันหรือทำงานร่วมกันได้ถ้าแต่ละฝ่ายให้ความเคารพซึ่งกันและกัน แต่สำหรับประธานาธิบดี อี ซึงมัน เขากลับมีแนวโน้มเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป ดังนั้นการประนีประนอมหรือการยอมรับในความเห็นที่แตกต่างของบุคคลอื่นจึงแทบไม่ปรากฏ ดังนั้นเขาจึงไม่สนับสนุนการตั้งและกิจกรรมต่างๆของพรรคการเมืองถึงแม้ว่าเขาจะจัดตั้งพรรคเสรีเพื่อเป็นหลักประกันด้านความชอบธรรมให้เขาอยู่ในอำนาจก็ตาม จากบุคลิกภาพ ความเชื่อและปรัชญาของประธานาธิบดี อี ซึงมันดังกล่าวจึงเป็นผลให้รัฐบาลของเขาที่ปกครองเกาหลีได้ระหว่าง ค.ศ.1948-1960 กลายเป็นรัฐบาลที่เผด็จการอำนาจนิยม และในที่สุดต้องพ้นจากอำนาจไปโดยการชุมนุมขับไล่ของประชาชนและนักศึกษา

²⁰ Kleiner, *A Century of Change* (London : World Scientific Publishing Co., Pte.Ltd, 2001), 52, อ้างถึงใน วิเชียร อินทะลี, *เกาหลีใต้ภายใต้ระบบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน*, 75.

²¹ Hahn, *Political Leadership in Korean Politics in Understanding Korean Politics* (Albany : State University of New York Press), 53, อ้างถึงใน วิเชียร อินทะลี, *เกาหลีใต้ภายใต้ระบบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมัน*, 76.

ภาพที่ 9 : ประชาชนรวมตัวประท้วงเพื่อขับไล่ ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ใน ค.ศ.1960

ที่มา : Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก

<http://blog.daum.nethttp://pantip.com/topic/31749214>.

ภาพที่ 10 : วาระสุดท้ายประธานาธิบดี อี ซึงมัน ได้พำนัก ณ รัฐฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา

ที่มา : 이 승 만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://mpva.tistory.com/1685>.

บทสรุป

คนเกาหลีมีวัฒนธรรมทางการเมือง ซึ่งก็คือการเรียกร้องประชาธิปไตยของภาคประชาชนการต่อสู้ทางการเมืองของชาวเกาหลีนับเป็นเรื่องปกติที่มีมาตั้งแต่ในอดีต โดยมีปัจจัยมาจากการที่เกาหลีผ่านประวัติศาสตร์อันขมขื่นมาเป็นเวลานาน หลังจากถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครองเป็นเวลา 35 ปี (ค.ศ.1910-1945) เมื่อได้รับเอกราชแล้ว เกาหลีก็ต้องแบ่งแยกประเทศเป็น 2 ประเทศ คือประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ) และประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ในปี ค.ศ.1948 โดยใช้เส้นขนานที่ 38 เป็นเส้นกั้นอาณาเขต ทั้งนี้เป็นผลมาจากอิทธิพลทางการเมืองระหว่างประเทศในยุคสงครามเย็น ที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์และฝ่ายเสรีประชาธิปไตยต่างแย่งความเป็นใหญ่ด้วยการเผยแพร่ลัทธิทางการเมืองของตนไปยังประเทศทั่วโลก

ความไม่คุ้นเคยในระบบประชาธิปไตยในยุคเริ่มแรก ทำให้คนเกาหลีได้ยังอยู่ในภาวะการณ์ของระบบเผด็จการประชาธิปไตยมาเป็นเวลาช้านาน สถานการณ์ดังกล่าวไม่ได้มาจากความต้องการของเหล่ามวลชนหรือนักการเมืองนิยมประชาธิปไตยแต่อย่างใด แต่สิ่งที่เป็นเผด็จการน่าจะมาจากวัฒนธรรมทางการเมืองดั้งเดิมของคนเกาหลีที่สั่งสมมาจากระบบเจ้าขุนมูลนาย และระบบชนชั้นในสมัยก่อน ที่มีลักษณะเป็นอำนาจนิยมของชนชั้นปกครอง

ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ปกครองเกาหลีใต้เป็นระยะเวลา 12 ปี แต่จากสิ่งที่เขาและรัฐบาลที่เขาเป็นผู้นำดำเนินการ กลับแสดงให้เห็นว่าหลักการประชาธิปไตยมิได้มีการนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ประธานาธิบดีและคณะรัฐบาลพยายามที่จะรวบอำนาจโดยไม่คำนึงถึงเจตนารมณ์ของการปกครองตามแบบวิถีทางของประชาธิปไตย และยิ่งไปกว่านั้นประธานาธิบดี อี ซึงมัน ยังใช้วิธีการที่มีขอบด้วยกฎหมายแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้ตนเองอยู่ในตำแหน่งผู้นำโดยไม่จำกัดวาระ และกฎหมายความมั่นคงที่บังคับใช้เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลตีความไปในทางที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลและพรรคฝ่ายรัฐบาลโดยไม่คำนึงถึงสิทธิประโยชน์และเสรีภาพของประชาชน เจ้าหน้าที่ของรัฐกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองในการปราบปรามผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างหรือวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล พรรครัฐบาลสามารถอาศัยกลไกของรัฐในการเอาชนะการเลือกตั้ง สิ่งเหล่านี้จึงเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบอำนาจนิยมของประธานาธิบดี อี ซึงมัน ต้องสิ้นสุดลง

สถานการณ์และปัจจัยที่ทำให้ประธานาธิบดีคนแรกของเกาหลีใต้ใช้อำนาจในการปกครองโดยละเลยต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนและพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ได้แก่สถานการณ์ของประเทศภายหลัง

การก่อตั้ง ความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ สงครามเกาหลี บทบาทของสหรัฐอเมริกา อิทธิพลของลัทธิขงจื้อ วัฒนธรรมทางการเมืองของเกาหลีและบุคลิกภาพของประธานาธิบดี อี ซึงมัน จากสถานการณ์และปัจจัยเหล่านี้ต่างไม่เกื้อหนุนต่อการปกครองตามวิถีทางประชาธิปไตย

ผลกระทบอันสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคมภายหลังจากที่ประเทศถูกแบ่งแยกและการเกิดสงครามเกาหลีได้กลายเป็นเงื่อนไขที่ต้องมีรัฐบาลที่เข้มแข็งเพื่อบังคับใช้กฎหมายและระเบียบเพื่อเป็นหลักประกันให้ประเทศอยู่รอด ดังนั้นการถกเถียงถึงรูปแบบการปกครองที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพอย่างเต็มที่จึงเป็นเรื่องรองลงไปและถึงแม้ว่าสหรัฐอเมริกาได้ให้การสนับสนุนเกาหลีใต้ปกครองระบอบประชาธิปไตยแต่ความขัดแย้งในคาบสมุทรเกาหลีในขณะนั้นไม่สามารถทำให้สหรัฐอเมริกาทุ่มเทความพยายามในเรื่องดังกล่าวได้ สหรัฐอเมริกาจึงทำได้เพียงแค่แนะนำให้รัฐบาลประธานาธิบดี อี ซึงมันจัดการเลือกตั้งตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อเยียวยาปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม แต่เหตุที่ทำให้เขามีความคิดในเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมในการปกครองของประชาชนและให้ความสำคัญในการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์จึงทำให้การใช้อำนาจของเขาตลอดระยะเวลาในการปกครองเกาหลีใต้ (ค.ศ.1948-1960) มีลักษณะเป็นเผด็จการอำนาจนิยม

ทั้งนี้ในบรรดาปัจจัยที่ทำให้ประธานาธิบดี อี ซึงมัน ใช้อำนาจในการปกครองประเทศแบบอำนาจนิยมคงไม่อาจจะบอกได้อย่างชัดเจนว่าเป็นปัจจัยใดที่มีอิทธิพลมากที่สุด เพราะสถานการณ์ที่เกาหลีใต้เผชิญอยู่ในขณะนั้นถือว่าผลกระทบต่อการอยู่รอด และในขณะเดียวกัน บุคลิกภาพของประธานาธิบดี อี ซึงมัน เองก็โน้มเอียงไปในทางต่อต้านการมีความคิดเห็นต่างหรือการประนีประนอม สภาพดังกล่าวจึงกลายเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อหลักการประชาธิปไตยจะเติบโตในเกาหลีใต้

บรรณานุกรม

- ดำรง ฐานดี. เกาหลีใต้ : บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 1994.
- _____. สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2004.
- _____. สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี : การเมืองเกาหลี. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2003.
- นิติ นวรัตน์. เกาหลีใต้ไม่ปล่อยคนฆ่าประชาชนลอยนวล(1). [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://www.thairath.co.th/content/384914>.
- ประพันธ์ เรืองณรงค์. บันทึกจากเกาหลี. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 1998.
- ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์. การกระจายอำนาจและการปฏิรูปการเมืองในเกาหลีใต้. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1997.
- พิชัย วาสนาส่ง. “เกาหลีใต้ : หลังหมอกควันคือประชาธิปไตยหรือเผด็จการรูปแบบใหม่.” Feature Magazine19, (สิงหาคม 1987) : 45-48.
- กวอดล ทรงประเสริฐ. ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 1978.
- วิเชียร อินทะสี. เกาหลีใต้ภายใต้ระบอบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดีอึ ซึงมัน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2008.
- _____. พลวัตความเป็นประชาธิปไตยในเกาหลีใต้จากอำนาจนิยมสู่ประชาธิปไตย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2013.
- _____. สองทศวรรษการพัฒนาประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ : ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค.

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2012.

อี ซึงมัน [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://blog.daum.net>.

อี ซึงมัน [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก <http://th.wikipedia.org/wiki/อีซึงมัน>.

Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://pantip.com/topic/31749214>.

Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก
<http://blog.daum.net><http://www.quickwiki.com/สงครามเกาหลี>.

Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก
<http://blog.daum.net><http://pantip.com/topic/31749214>.

Korean war [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก
<http://blog.daum.net><http://pantip.com/topic/31749214>.

이승만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://mpva.tistory.com/1685>.

이승만[ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://livinginchina.tistory.com/2>.

이승만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://blog.daum.net><http://lee-ny.com/pictures/SyngManRhee/syngmanrhee.htm>.

이승만 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก
http://www.godemn.com/x/?mid=free_board&document_srl=311388&listStyle=viewer&ckattempt=1.

한반도 [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก<http://mountedcloud.tistory.com/3>.

